

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

LXXXVI.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

veant damnati, sed ut actualibus etiam vitiis, tanquam pessimæ matris genuinis & improbis filiis, infernalem vitam commaculent atque traducant.

LXXXV. Ex quibus hoc simul tertio apparet, vero longè ab-
similiorem esse eam sententiam, quæ & habitu mero atque volun-
tate peccare damnatos inficiatur. Præterquam enim, quod ei-
dem singula à nobis recensita argumenta efficacius etiam, quam
priori, opponantur, ne quidem specie ullâ aliâ probabilis reddi
potest, præterquam eâ, quod nullis legibus infernale regnum sub-
jiciatur, sed damnatis privilegium quoddam universale compe-
tat, impunè & licenter quidlibet patrandi. Et insuper pleraque
argumenta, quæ contra damnatorum peccata militare videntur,
actuale duntaxat peccatum è medio tollunt, habituale verò illæ-
sum relinquunt. Sicut de his singulis suo loco rectius mone-
bitur.

LXXXVI. Intolerabilis autem est quartò eorum sententia,
vel sententiæ verius monstrum atque portentum, quæ damnatis
horrenda quævis scelera & flagitia adscribit & tamen hæc tanta
crimina veri nominis peccata esse negat. Quam enim indignum
est, non dicam, homine, sed Christiano homine, ex virtutibus vi-
tia, ex vitiis virtutes facere, aut certè utrumque actionum genus
in ordinem redigere rerum, ex se & naturâ suâ prorsus mediarum,
id est, tenebras in lucem & lucem in tenebras, atque aded homi-
nem in bestiam & bestiam in hominem convertere? Quid enim
secundum hanc opinionem homo damnatus est, nisi animal ma-
litiæ & bonitatis moralis expers, hoc est, brutum? Præterea quam
horrendum est, posse creaturam & creatorem & patrem & conser-
vatore[m] & redemptorem & salvatorem & sanctificatorem suum,
qui infinitis & innumerabilibus eandem sibi beneficiis devinxit,
licite & impunè omni contumeliarum & maledictionum genere
non lædere, sed lacerare; posse verò DEUM justissimum hæc
tanta creaturæ suæ in ipsum jacta opprobria non pati tantum, sed
approbare & amare? Quicquid enim peccatum non est, & est ta-
men, id DEUM non velle & approbare & amare, cum voluntate
polleat, cujus essentia in appetitu boni & aversatione mali, & li-
berâ specierum utriusque electione consistit, tam impossibile est,
quam

quam fieri non potest, ut aliquid sit, & tamen à DEO, qui intellectu gaudet, non cognoscatur. Ducit verò immane hoc & foedissimum prodigium originem ex matre haud minus turpi: nihil in se bonum esse aut malum; malitiam omnem atque bonitatem ex voluntate DEI, tanquam normâ radicali, dijudicari; de voluntate DEI nonnisi ex lege scriptâ constare; legis verò cuiuslibet obligationem præsentis vitæ pomœria non excedere. Hæc ostenta illa sunt, ex quibus tales enascuntur filia! Quâ verò de re occasione sexti & decimi argumenti contrarii amplius à nobis ageretur. Hoc duntaxat adjicio, Robertum Parkerum, hominem Reformatum, cum vi absoluti, & res omnes causaliter antecedentis, decreti, non posset, nisi à voluntate DEI, tanquam mensurâ, conceptu nostro primâ atque ultimâ, bonum malumque derivare, maluisse tamen ex aliâ, nescio unde arreptâ, causâ, passionibus scilicet infernalibus, tanta scelera è manibus quasi damnatorum extorquere, quam eadem, quod conscientia ipsam horror prohibuit, illis vindicare, & peccata tamen esse, diffiteri. Quamquam stante illâ hypothese maleficia quælibet à damnatis patrata, quantumlibet nefaria & scelerata, veri tamen generis peccata esse nequeunt. Tantum nempe potest conscientia stimulus, à naturâ nobis inditus, quem suppressere quidem malitiosè licet, nunquam exuere; nam

Naturam expellas furcâ, tamen usque recurrit.

LXXXVII. Remanet ergo, rejectis his opinionibus, ceu falsis, quinta eaque vera sententia: peccaturos utique in inferno actualiter damnatos & DEUM blasphematuros: peccatum etiam hoc verum fore proprièque dictum peccatum.

LXXXVIII. Hanc thesin viginti illa argumenta, quæ in paragraphos à XLI. ad LXI. conjecta & à plerisque, quæ oboriri circa illa poterant, dubiis, ut prolixiori labore hoc loco superfedere possemus, vindicata sunt, validissimè probant. Nunc verò, ne quidquam desiderari possit, breviorẽ contra alias quascunque exceptiones defensionem adjiciemus.

LXXXIX. Fatemur autem, quoad argumentum I. locum Psalmi LXXIV. 23. qui in hebræo ita legitur: אל תשכח קול צריך שאון קמך עוליה תמיד,

P

tis